

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoP/134/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511221730
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:1511221730.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne vo veci starostlivosti o maloletú C. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpená kolíznym opatrovníkom V. Z. Z., dieťa rodičov A. O., bytom G., F. X/X, zastúpenej JUDr. U. E., advokátkou so sídlom G., L. XX a Z. Z., bytom I., I. XX, o návrhu otca o zverenie maloletej do jeho osobnej starostlivosti a určenie výživného a návrhu matky o zverenie maloletej do jej osobnej starostlivosti a určenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku takto Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. októbra 2012, č. k. 13P/577/2011-148 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o určení výživného otca na mal. C. O. a vo výroku o zročnom výživnom z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zveril maloletú C. O. Z. do osobnej starostlivosti matky, ktorej oprávnením i povinnosťou je maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi uložil povinnosť počnúc dňom 01.12.2009 platiť na výživu maloletej C. O. mesačne sumu vo výške 100 eur, ktoré výživné je povinný platiť k rukám matky dieťaťa mesačne vždy vopred, najneskôr do 25. dňa v mesiaci vopred. Zročné výživné za obdobie od 01.12.2009 do 30.09.2012 spolu vo výške 2.950 eur je otec dieťaťa povinný zaplatiť k rukám matky dieťaťa v mesačných splátkach po 30 eur, splatných spolu s bežným výživným, pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok. Návrh otca o zverenie maloletej C. do jeho starostlivosti a určenie výživného zamietol. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že rodičia maloletej nikdy neuzavreli manželstvo, v spoločnej domácnosti žili do novembra 2009, odkedy sa následne v prevažnej miere starala o maloletú jej matka. V období, keď bola matka s maloletou odťahovaná v G., a to od novembra 2009 do mája 2010, otec maloletej bol za maloletou približne len dvakrát, v nasledujúcej dobe, keď matka s maloletou žila v I., rodičia maloletej síce boli dohodnutí na spoločnej, respektíve striedavej starostlivosti o maloletú, avšak z výsledkov vykonaného dokazovania, a to výpovede matky dieťaťa, starej matky dieťaťa zo strany matky dieťaťa i zo strany sestry matky dieťaťa vyplýva, že o maloletú sa i v dobe, keď matka s ňou žila v I., v prevažnej miere starala matka dieťaťa. I v období, keď mal mať maloletú u seba otec dieťaťa, tento si ju väčšinou brával len v poobedňajších hodinách a ráno si ju brala matka dieťaťa, ktorá ju vodila do škôlky, resp. jej sestry. Uvedené vyplýva z výpovede starej matky dieťaťa i sestry matky dieťaťa. Z výsledkov vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že v súčasnosti obaja rodičia majú vytvorené vhodné podmienky na starostlivosť o maloletú, obaja majú k maloletej pozitívne citové väzby, maloletá má oboch rodičov rada a bez problémov sa s nimi stretáva, respektíve s nimi býva. S prihliadnutím ku skutočnosti, že doposiaľ v prevažnej miere starostlivosť o maloletú vykonávala matka dieťaťa a z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by v niektorom období starostlivosť o maloletú zanedbávala, pričom maloletá v súčasnosti býva u matky i s ďalším súrodencom, a to s maloletým A., i s prihliadnutím na vyjadrenia oboch rodičov, že striedavá starostlivosť o maloletú nie je vhodná, s čím sa stotožňuje i súd, a to s prihliadnutím na vzdialenosť bydlísk oboch rodičov a skutočnosť, že maloletá pôjde od jesene 2013 do školy, súd rozhodol o otázke starostlivosti o maloletú tak, že maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky, u ktorej má podľa názoru súdu vytvorené vhodné podmienky pre svoj ďalší vývoj. V konaní nebolo

ničím preukázané, že by starostlivosť matky o maloletú bola zanedbávaná, že by maloletá mala výhrady voči starostlivosti zo strany matky, samotný otec potvrdil, že maloletá má dobré citové vzťahy s matkou, preto súd rozhodol tak, že maloletú zveril do jej osobnej starostlivosti, a to i s prihliadnutím na stanovisko matky dieťaťa, ktorá uviedla, že v prípade, ak jej maloletá bude zverená do osobnej starostlivosti, bude súhlasiť so širokou úpravou styku otca s maloletou, a že mu v styku s maloletou nebude brániť, ktoré tvrdenie súd považoval za hodnoverné, a to s prihliadnutím k tomu, že doposiaľ otcovi dieťaťa nikdy nebránila v starostlivosti o dieťa a umožňovala mu stretávanie sa s maloletou. Vzhľadom k tomu, že účastníci nenavrhli v predmetnom konaní upraviť styk otca s maloletou, túto otázku súd v konaní neriešil, keďže obaja rodičia sú schopní o otázke úpravy styku s maloletou sa dohodnúť. V tomto konaní sa matka dieťaťa domáha určenia vyživovacej povinnosti zo strany otca spätne, a to s účinnosťou od 01.12.2009 mesačne vo výške 100 eur. Mal za to, že otec dieťaťa v tomto konaní ničím nepreukázal, že si plnil na maloletú vyživovaciu povinnosť v období od 01.12.2009 až doposiaľ /okrem obdobia, kedy bolo vydané predbežné opatrenie/, keď tvrdil len, že platil za matku mobilný telefón, ktorý používala, a to sumu približne 20 eur mesačne a splácal úver vo výške 78 eur mesačne za motorové vozidlo, ktoré používala matka dieťaťa. Vzhľadom k tomu, že dohoda rodičov o započítaní vzájomných pohľadávok pri výživnom je v zmysle § 76 ods. 2 Zákona o rodine v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, súd na plnenie vyživovacej povinnosti otca takouto formou neprihliadal. Preto súd s prihliadnutím na uvedené považoval návrh matky o určenie vyživovacej povinnosti otca spätne od 01.12.2009 za dôvodný a vzhľadom na pomery otca dieťaťa, s prihliadnutím na jeho príjmy a výdavky, ako i ku skutočnosti, že má vyživovaciu povinnosť iba voči maloletej C. O., určil jeho vyživovaciu povinnosť vo výške 100 eur mesačne. Vzhľadom k tomu, že otec dieťaťa si začal plniť vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k maloletemu dieťaťu až na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza č.k. 4P 64/2011-36 z 12.12.2011, ktorým bolo predbežným opatrením určené, že je povinný platiť počnúc dňom rozhodnutia o predbežnom opatrení výživné vo výške 50 eur mesačne, pričom zo zhodných výpovedí rodičov zistil, že ku dňu 30.09.2012 mal nedoplatok na základe predbežného opatrenia len za jeden mesiac, t.j. že zaplatil 8x po 50 eur nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.12.2009 do 30.09.2012 potom predstavuje 2.950 eur (1 x 100 eur za december 2009 + 12 x 100 eur za rok 2010 + 12 x 100 eur za rok 2011 + 9 x 100 eur za obdobie od 01.01.2012 do 30.09.2012, t.j. spolu 3.400 eur mínus 450 eur (t.j. 8 x 50 eur), ktorý nedoplatok súd povolil otcovi dieťaťa zaplatiť k rukám matky dieťaťa v mesačných splátkach po 30 eur, splatných spolu s bežným výživným, pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok. Pri určení výživného vychádzal zo zistenia, že do januára 2010 robil otec maloletej na živnosť pre spol. D., kedy vykonával prácu vodiča - kuriéra. V rokoch 2010 a 2011 naďalej vykonával živnosť, a to prácu kuriéra pre spoločnosť D. a následne pre spoločnosť B., s.r.o.. Počas roka 2010 mal zo živnosti príjem okolo 650 eur mesačne v čistom. Do marca 2011 robil prácu kuriéra, potom si vybavil živnosť na maliarske práce, ktorú prácu vykonával až do polovice júna 2012. Pokiaľ vykonával prácu maliara na živnosť, zarábala v priemere 700-800 eur mesačne v čistom. Od 16.06.2012 sa zamestnal, v terajšom zamestnaní zarába okolo 600 eur v čistom. V súčasnosti má cestovné výdavky do zamestnania vo výške 70 eur mesačne, inak má bežné výdavky na stravu a oblečenie. Od roku 2009 až doposiaľ stále býva u rodičov, ktorým prispieva na bývanie a stravu sumou 100 eur mesačne, sčasti si stravu zabezpečuje i sám. Otec dieťaťa uviedol, že od roku 2009 nemá žiadne dôkazy o tom, že by platil matke na maloletú výživné, platil jej však mobilný telefón, ktorý bol písaný na neho a používala ho matka dieťaťa, a to v sume približne 20 eur mesačne. Na základe vydaného predbežného opatrenia o tom, že má platiť výživné 50 eur mesačne, zaplatil výživné za celú dobu, okrem jednej splátky. Z potvrdenia o podaní daňového priznania za rok 2011 mal súd preukázané, že otec dieťaťa mal za rok 2011 základ dane 365,11 eur, daň na úhradu nula, pričom v daňovom priznaní priznal príjmy vo výške 1.452,95 eur a výdavky 1.087,84 eur. Z pracovnej zmluvy uzavretej medzi otcom dieťaťa a J. D. - Y. mal súd preukázané, že otec dieťaťa sa zamestnal u uvedeného zamestnávateľa s účinnosťou od 14.06.2012, pracovný pomer je dohodnutý na dobu neurčitú, mesačná mzda bola dohodnutá vo výške 800 eur brutto. Z daňového priznania otca dieťaťa k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2010 mal súd preukázané, že v daňovom priznaní otec dieťaťa za uvedený rok uviedol príjmy zo živnosti 5.820 eur, výdavky 2.328 eur, základ dane 3.492 eur, daň nula. Matka maloletej bola do januára 2010 na rodičovskej dovolenke s maloletou C., poberala rodičovský príspevok vo výške 158,67 eur a prídavok na maloletú 21,25 eur. Od januára 2010 do mája 2010 bola evidovaná na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie, vtedy poberala dávku v hmotnej núdzi vo výške 19,10 eur a prídavok na dieťa 21,99 eur, iné príjmy nemala. Od júna 2010 do decembra 2010 bola zamestnaná v spoločnosti S., s.r.o., kde vykonávala prácu čašníčky, zarábala tam približne 260 eur mesačne v čistom plus si privyrobila na tringeltoch približne 100 až 150 eur mesačne. Od januára do júna 2011 bola zamestnaná v kaviarni, kde vykonávala tiež prácu čašníčky na polovičný pracovný úväzok, kde zarábala okolo 200 eur a na tringeltoch si privyrobila 100 až 150

eur mesačne. Od júna 2011 bola vedená ako osoba so starostlivosťou o dieťa do 6 rokov veku, a až do mája 2012 bola bez akéhokoľvek pravidelného príjmu. Od júna 2011 do októbra 2011 si privyrobita ako opatrovatelka detí približne sumu 200 až 300 eur. Od mája 2012 poberá rodičovský príspevok vo výške 194,70 eur plus prídavky na dve deti vo výške 45,08 eur. Matka uviedla, že v konaní 7P/4/2010 uviedla, že otec dobrovoľne platí na výživu maloletej mesačne sumu 100 eur, pretože to bola v podstate splátka, ktorú on platil za auto. Návrh v tom konaní zobrala späť z dôvodu, že sa s otcom dieťaťa dohodli, že sa o maloletú budú starať striedavo. Otec dieťaťa jej výživné v žiadnom prípade neplatil, splácal len splátky za auto. Matka uviedla, že i pred sudkyňou v konaní 7P sa otec zaviazal, že bude platiť na dcéru 100 eur, tieto peniaze jej však neplatil, lebo platil lízing za motorové vozidlo 80 eur, ktoré užívala ona a telefón v hodnote 20 eur, ktorý tiež používala ona. Súd určil vyživovaciu povinnosť otca v uvedenej výške i za obdobie, kedy s matkou dieťaťa bol dohodnutý na spoločnej starostlivosti o dieťa, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otec dieťaťa sa i v uvádzanom období staral a výdavky na maloletú hradil v nižšom rozsahu, pričom matka dieťaťa hradila výlučne náklady v súvislosti so škôlkou maloletej, preto súd určil jeho vyživovaciu povinnosť i za obdobie, kedy mal maloletú u seba. S prihliadnutím na uvedené súd návrh otca o zverenie maloletej do starostlivosti otca a určenie vyživovacej povinnosti zo strany matky ako neopodstatnený zamietol.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výroku o určení výživného a vo výroku o zročnom výživnom, podal v zákonnej lehote odvolanie otec. Navrhol ho zmeniť tak, že výživné na maloletú C. bude určené s účinnosťou od 25.10.2012, nakoľko v uvedenom období sa obidvaja rodičia podieľali na výchove a výžive maloletej rovnako, keď on mal aj vyššie výdavky na cestovnom, ako matka maloletej. Výživné určené súdom prvého stupňa považoval za vysoké, poukázal na to, že jeho plat činí 580 eur mesačne, čo mu nestačí na pokrytie jeho výdavkov, nakoľko chce mať maloletú každý mesiac týždeň u seba. Len cesta pre maloletú a späť stojí 100 eur, minimálne 70 eur má výdavky na dcéru, keď je týždeň u neho, s tým, že jej kupuje aj oblečenie a hračky, navštevujú kultúrne podujatia, zabezpečuje stravu, svojím rodičom prispieva na bývanie 100 eur mesačne, ďalej spláca auto 80 eur mesačne, ktoré nechal matke maloletej pre potreby maloletej, a ktorá toto auto predala bez jeho vedomia a súhlasu. Pokiaľ sa týka zročného výživného, uviedol, že s matkou dieťaťa boli ústne dohodnutí na striedanej starostlivosti, podieľali sa rovnakou mierou na výchove a výžive maloletej. Uviedol, že nie je pravdou, čo uvádza matka, nakoľko on sa dokonca vo väčšej miere a lepšie stará o maloletú od jej narodenia až doposiaľ. Poukázal na to, že matka menila často bydliská aj s maloletou bez jeho vedomia a súhlasu, striedala zamestnania aj partnerov, maloletú v tom čase zanedbávala a venovala sa viac priateľom, čo potvrdila aj svedkyňa, spoločná známa, aj bývalý kolega matky dieťaťa. Spochybnil riadnu starostlivosť matky o maloletú počas jej choroby, kedy ju dávala do škôlky, s tým, že matka nešla ani do práce. Ďalej uviedol, že od septembra 2011 mu matka bezdôvodne bránila styk s dieťaťom a toho roku ju uniesla s terajším priateľom do zahraničia bez jeho súhlasu a vedomia, a maloletú videl až v decembri po tom, čo situáciu riešil cez Centrum medzinárodnej ochrany detí a aj cez políciu. Matka sa musela vrátiť aj s maloletou na Slovensko, nasťahovala sa však do G.. Od tejto doby si chodí po maloletú do G. a podieľa sa rovnako na výchove a výžive maloletej a rovnako dlhú dobu ako matka.

Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že otec maloletej v odvolaní účelovo uvádza, že zanedbávala starostlivosť o maloletú, tieto jeho tvrdenia však boli vyvrátené svedeckými výpoveďami na pojednávaní, z ktorých jednoznačne vyplynulo, že sa o maloletú stará príkladne. Výdavky uvedené otcom maloletej v odvolaní považovala za neprimerané a nedôvodne vysoké. Pokiaľ sa týka zročného výživného, uviedla, že v danej veci je potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že vynakladala na výživu maloletej viac finančných prostriedkov, nakoľko jej hradila podstatnú časť výdavkov na jej potreby, vrátane platieb za škôlku, ktorú maloletá navštevovala. Ak otec maloletej kúpil nejaké oblečenie či hračky, tieto zostávali výlučne u otca maloletej, a maloletá nemala možnosť bežne ich využívať. Otcom navrhovanú výšku výživného v sume 70 eur mesačne vzhľadom na jej príjmy a príjmy otca a vzhľadom na výdavky matky považovala za neadekvátne.

Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že otec v konaní ničím nepreukázal, že by v období od 01.12.2009 splnil voči maloletej vyživovaciu povinnosť až doposiaľ. Poukázal na to, že otec má vyživovaciu povinnosť iba k maloletej C..

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 212 ods. 2 písm. a/, § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie otca je dôvodné.

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 25 a § 26 sa použijú primerane.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Predmetom tohto konania bola úprava práv a povinností rodičov k maloletej C. O. podľa § 36 Zákona o rodine, keďže rodičia od 01.12.2009 nežili spolu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné rozhodnúť o úprave práv a povinností rodičov k mal. C. O. za dobu od 01.12.2009, keď o zverení mal. C. O. bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom tak, že sa zveruje do osobnej starostlivosti matky, ktorá ju bude zastupovať a spravovať jej majetok. V tejto časti odvolanie nebolo podané, rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

Predmetom odvolacieho konania bol preto výrok o určení výživného otca na mal. C. O. a výrok o zročnom výživnom.

Pokiaľ sa týka výšky výživného, odvolací súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku v časti určenia výživného zo strany otca na mal. C. O., pričom vychádzal z odôvodnených potrieb maloletej a schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča.

Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že rodičia maloletej nikdy neuzavreli manželstvo, v spoločnej domácnosti žili do novembra 2009, odkedy sa následne v prevažnej miere starala o maloletú jej matka. V období, keď bola matka s maloletou odsťahovaná v G., a to od novembra 2009 do mája 2010, otec maloletej bol za maloletou približne dvakrát. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Spornou v danej veci zostala otázka, či rodičia od mája 2010 až do rozhodnutia súdu prvého stupňa sa o maloletú starali v rovnakom rozsahu, keď tvrdenia rodičov sú v tomto smere rozdielne. Pokiaľ otec poukazoval na to, že po rozvoze sa obaja rodičia starali o maloletú v rovnakom rozsahu, matka toto tvrdenie otca poprela. Matka uviedla, že prevažnú časť leta v roku 2010 bola maloletá u nej. Od mája 2010 do apríla 2011 bývala v prenajatom byte v I. E. spolu so svojou matkou. Cez prázdniny v lete 2010 s nimi bývala aj jej sestra, ktorá jej vypomáhala cez prázdniny so starostlivosťou o maloletú. Otec si maloletú brával len poobede, stávalo sa, že maloletá u neho aj prespala, ona ju ráno

však vodievala do materskej škôlky. Doznela, že v nasledujúcom období boli dohodnutí na krátkom a dlhom týždni, avšak, keď sa stalo, že to otcovi nevyhovovalo, pomáhala mu so starostlivosťou o maloletú jej matka a sestra. Ďalej z výsluchu matky vyplýva, že v apríli 2011 sa presťahovala aj s maloletou k rodičom jej priateľa A. A., u ktorých bývali do novembra 2011. Pokiaľ sa týka stretávania maloletej s otcom od decembra 2011, uviedla, že je pravda, že maloletú otec mal u seba pred Vianocami 9 dní, v januári 2012 bola maloletá u otca asi jeden týždeň, potom v období február až apríl 2012 nemal otec maloletú v takom rozsahu, ako uviedol, potom ju mal niekedy týždeň, resp. dva, nebolo to v každom mesiaci. Z výsluchu otca na pojednávaní dňa 11.06.2012 vyplýva, že posledného polroka bol s maloletou v decembri asi 10 dní pred Vianocami, potom od januára do apríla 2012 ju mal každý mesiac v rozsahu týždeň až dva týždne a v máji celý mesiac. Ďalej uviedol, že v období, keď bývala matka s maloletou v I., do novembra 2011, sa s maloletou stretával veľmi často, v podstate sa s matkou striedali počas krátkeho a dlhého týždňa. Vzhľadom na rozporné tvrdenia rodičov maloletej, v akom rozsahu sa po rozchode obaja starali o maloletú, súd prvého stupňa vypočul v konaní svedkov navrhnutých oboma rodičmi maloletej. Z výpovede svedkyne W. X., matky otca dieťaťa, vyplynulo, že po rozchode sa obaja rodičia starali o maloletú v rovnakom rozsahu, ale v období, keď matka s maloletou odišla do G. v roku 2009 a bývala tam približne pol roka, otec sa s maloletou nestretával až tak často kvôli zamestnaniu. Vedela, že otec bol párkrát v tomto období za maloletou, nebrával si ju však do I.. V období, keď sa matka s maloletou vrátila do I. (od mája 2010 do apríla 2011), mali maloletú rodičia opätovne striedavo u seba, raz otec, raz matka, podľa jej názoru ju mávali každý v rovnakom rozsahu. Takto sa o maloletú starali až do októbra 2011, kedy matka s maloletou odišla do Nórska. K veci ďalej uviedla, že otec sa dozvedel, že matka sa z Nórska vrátila niekedy v decembri 2012 a odvtedy až do júla 2012 ju podľa jej názoru mali striedavo u seba každý v rovnakom rozsahu, posledný mesiac bola u nich. Z výsluchu svedkyne W. O., matky dieťaťa, vyplynulo, že s matkou maloletej v I. žila v spoločnej domácnosti od júna 2010 do januára 2011. Mala vedomosť o tom, že rodičia maloletej sa dohodli o starostlivosti o maloletú v rovnakom rozsahu, t. j. po mesiaci, ale otec túto dohodu nedodržiaval, myslí si, že matka mala maloletú u seba vo väčšom rozsahu. Svedkyňa tiež uviedla, že od decembra 2011 do augusta 2012 rodičia mali maloletú striedavo u seba v približne rovnakom rozsahu. Z výsluchu svedkyne A. O., sestry matky, vyplýva, že pomáhala v starostlivosti matke maloletej najmä počas letných prázdnin v lete 2010, kedy sestra chodila do práce a ona sa starala o mal. O.. Otec si maloletú brával v sebe večer, buď ju potom doniesol alebo ona išla pre ňu. V roku 2011 chodila pomáhať sestre s maloletou najmä cez prázdniny. Svedkyňa E. S., priateľka oboch rodičov mal. O., sa k starostlivosti matky o maloletú v období po rozchode rodičov, keď ešte bývali v I., t. j. v období apríl až november 2010, uviedla, že v uvedenom období sa s matkou maloletej stretávala dosť často. Matka v tomto období dosť často chodila do práce a v tomto období dosť času s maloletou trávil aj otec. Svedkyňa tiež uviedla, že si spomína na deň, keď ju matka maloletej požiadala, aby prevzala maloletú od otca. Uviedla, že pre maloletú bola u otca, maloletá s otcom vtedy sedela v pohostinstve, ona maloletú zobrala a postarala sa o ňu. Z takto zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa uzavrel, že je potrebné určiť výživné zo strany otca vo výške 100 eur mesačne aj za obdobie, kedy bol s matkou dieťaťa dohodnutý na spoločnej starostlivosti o maloletú, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otec dieťaťa sa v spornom období staral a výdavky na maloletú hradil v nižšom rozsahu, pričom matka dieťaťa hradila náklady v súvislosti so škôlkou maloletej.

Odvolačný súd však rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti považuje za predčasné. Súd prvého stupňa aj napriek vykonanému dokazovaniu v danej veci dôkazy nevyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

V danej veci nie je sporné, že v období od novembra 2009 do apríla 2010 otec nemal maloletú C. O. vo svojej starostlivosti, keď táto okolnosť vyplynula zo zhodných tvrdení rodičov maloletej. V ďalšom období od mája 2010 do rozhodnutia súdu prvého stupňa nekorešponujú výpovede účastníkov konania, ani vyššie uvedených svedkov s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti.

Svedkyňa W. X., matka otca dieťaťa uviedla, že obaja rodičia sa v období od apríla 2011 do októbra 2011 v rovnakom rozsahu starali o maloletú. Svedkyňa W. O., matka matky dieťaťa uviedla, že v období od decembra 2011 do augusta 2012 rodičia mali maloletú u seba striedavo, približne v rovnakom rozsahu.

Otec maloletej tvrdil, že v období od mája 2010 do novembra 2011 bola maloletá rovnaký čas u neho ako u matky, v mesiaci máj 2012 mal maloletú až do 25.05.2012 u seba. Rozpor tvrdení účastníkov konania i svedkov súd prvého stupňa nijak neodstránil, len konštatoval, že v období od júna 2010 sa v prevažnej miere starala o maloletú matka. Je však potrebné zistiť, a to aj konfrontáciou svedkov, v ktorom mesiaci sporného obdobia a v akom rozsahu mal vo svojej starostlivosti maloletú otec a v akom rozsahu mala maloletú vo svojej starostlivosti matka. V súvislosti od tohto zistenia potom s prihliadnutím na možnosti a schopnosti otca určiť výživné v tom ktorom mesiaci, resp. období. Pokiaľ súd prvého stupňa ustáli, v akom rozsahu sa otec o maloletú staral, výživné určí diferencovane za jednotlivé mesiace, resp. obdobie, kedy maloletá bola v rovnakom rozsahu v starostlivosti otca a v starostlivosti matky. Následne po tomto zistení potom určí aj zročné výživné za obdobie od novembra 2009 do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z týchto dôvodov v napadnutej časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 224 ods. 1 písm. f/, ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní súd prvého stupňa doplní dokazovanie v hore naznačenom smere, prípadne vykoná aj ďalšie dokazovanie, ak jeho potreba v priebehu konania vyjde najavo.

Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .